

list s připojenými prodávacími a dodávacími podmínkami, podle nichž účty žalobkyně jsou splatné a žalovatelné v Praze, i když objednávací list jest podepsán jen agentem žalobkyně, ale ve své hlavě opatřen razítkem žalovaného jako objednatele, ať již razítko vytiskl na objednávací lístek žalovaný sám nebo ať tak učinil agent, když si byl žalovanému o razítko řekl, neboť v této okolnosti jest spatřovati mlčenlivý souhlas žalovaného k vytištění razítka na objednávacím listě. Ježto tudíž žalobkyně prokázala listinou, že se strany dohodly na Praze jako na splnění smlouvy, jest tu příslušnost podle § 88 prvý odstavec j. n.

Čís. 9866.

Předpis § 471 čís. 4 c. ř. s. neplatí jen pro případ, že jde jen o řešení otázky, zda se strana nedostavila k roku a tím ho zmeškala, nýbrž platí i v tom směru, zda tu jest kterákoliv jiná z podmínek stanovených pro rozsudek pro zmeškání.

V tom, že žalovaný, jedině se dostavivší k roku, popřel tvrzení žaloby a navrhl její zamítnutí, jest spatřovati návrh na vynesení rozsudku pro žalobcovo zmeškání.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1930, R I 242/30.)

Žalobce, ač řádně obeslán, se k soudu nedostavil, načež žalovaný, popřev tvrzení žaloby, navrhl její zamítnutí. Soud své stolice vyhověl návrhu žalovaného a zamítl žalobu rozsudkem pro zmeškání. Odvolací soud usnesením nevyhověl odvolání.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Není tu vytýkaného důvodu zmatečnosti podle § 477 čís. 7 c. ř. s., že veřejnost byla vyloučena neoprávněným způsobem, neboť příkaz veřejnosti platí podle §§ 171—175 c. ř. s. jen pro ústní jednání, tedy v odvolacím řízení pro jednání podle § 482 c. ř. s., ale neplatí v případech, ve kterých odvolací soud rozhoduje — jako tu — podle § 473 c. ř. s. v zasedání neveřejném a bez předcházejícího ústního jednání. Ovšem napadá stěžovatel postup odvolacího soudu, že totiž rozhodl o jeho odvolání v neveřejném zasedání, pro zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s., protože mu prý tímto nezákonným postupem byla odňata možnost před odvolacím soudem projednávatí. Avšak i tato jeho výtky jest lichá. Podle ní nebylo odvolání z rozsudku vynesného pro žalobcovo zmeškání založeno na tom, že tu není zmeškání, nýbrž bylo prý založeno na tom, že žalovaný, navrhnuv jen zamítnutí žaloby, neučinil návrh na vynesení rozsudku pro zmeškání, takže odvolací soud, ano nebylo jím mylně předpokládáné výtky podle § 471 čís. 4 c. ř. s., neměl příčiny postupovati podle § 473 c. ř. s. Avšak ustanovení § 471 čís. 4 c. ř. s., jak jest postupovati, když odvolání jest založeno na tom, že tu

není zmeškání, neplatí, jak by se podle doslovu zákona na první pohled mohlo zdáti, jen pro případ, že jde jen o řešení otázky, zda se strana k roku nedostavila a jej tím zmeškala, nýbrž platí i v případech, v nichž jde o řešení otázky, zda tu jest kterákoli jiná z podmínek pro rozsudky pro zmeškání, jimiž jsou, kromě nedostavení se strany, její řádné oběslání, příslušný návrh druhé strany, která se dostavila a před soudem jednala, a, že tu není zamítacích důvodů § 402 čis. 2 a 3 c. ř. s. To plyne ze zákonodárného účelu §§ 471 a 473 c. ř. s., by o odvolání bylo rozhodnuto jen na základě spisů, po případě doplněných podle § 473 c. ř. s., v neveřejném zasedání bez ústního jednání všady tam, kde jest to bez újmy pro věc možné, kde jde v podstatě jen o formální otázky, jež lze správně posouditi a vyřešiti podle stavu spisů. Vytýkaje, že žalovaný, navrhuv jen zamítnutí žaloby, neučinil návrh na vynesení rozsudku pro zmeškání, založil stěžovatel odvolání podle § 471 čis. 4 c. ř. s. na tom, že tu není promeškání, třebaže doslov jeho výtky není totožný s doslovem řečeného místa zákona, a právem proto bylo jeho odvolání, aniž byl dříve položen rok k ústnímu jednání, předloženo odvolacímu senátu k rozhodnutí v neveřejném zasedání. Mylný jest též stěžovatelův názor, že bez výslovného návrhu, by byl vynesena rozsudek pro zmeškání, bez těchto slov, nebylo soudci vůbec lze žalobu zamítnouti. Právem poukazuje odvolací soud k tomu, že návrh na zamítnutí žaloby jest širší nežli pouhý návrh na vydání rozsudku pro zmeškání, takže podle svého logického smyslu obsahuje v sobě i návrh na vydání rozsudku pro zmeškání. Jde jen o to, zda z návrhu dostavivší se strany lze přes to, že nepoužívá výrazů v zákoně (§ 396 c. ř. s.) použitých, přece jen s určitostí seznati, že jí tane na mysli a že činí návrh podle § 396 c. ř. s. Zákon nepředpisuje pro tento návrh určité výrazy. Stačí proto každý projev, z něhož lze neklamně seznati, že dostavivší se strana navrhuje, by soudce uskutečnil procesuální následky plynoucí podle zákona z nedostavení se odpůrcova. Takový projev žalovaná v souzeném případě učinila, když, jakž plyne ze zápisu o ústním jednání, po soudním zjištění, že se žalující strana, ač oběslána, nedostavila, pomíjejíc přednes skutkového děje, obsaženého v odporu proti upomínací žalobě, zkrátka jen popřela všechna tvrzení žaloby a navrhla její zamítnutí. Tím dala se žádoucí procesuální přesností najevo, že vzhledem k odpůrcovu obmeškání žádá o rozsudek na skutkovém základě, jenž plyne z jejího přednesu, podle § 396 c. ř. s. za pravdivý pokládáno, že totiž odpůrcův žalobní přednes není pravdivý. Tím vyhověla předpisu § 396 c. ř. s. Stěžovatel nemůže v souzeném případě pro opačný názor nic vyvozovati ani z ustanovení § 398 c. ř. s., neboť, žádaje návrh na vydání rozsudku pro zmeškání včasné odpovědi na žalobu, žádá zákon i tu jen, by strana neobmeškala, jakmile odpůrce tíží zameškání procesuálního úkonu, přes svůj původní návrh o věci samé učinila také ještě návrh na uskutečnění procesuálních důsledků odpůrcovy liknavosti. Takový návrh žalovaný, jak doličeno, učinil, pročež odvolací soud v té příčině právem odvolání proti rozsudku prvního soudu pro zmeškání nevyhověl. Za tohoto stavu věci neměl odvolací soud při-

činy zabývati se věcně s odvolatelovou výtkou, že prvý soud zamítl žalobu bez připuštění a provedení důkazů v žalobě uvedených, neboť, bylo-li uznáno, že rozsudek pro zmeškání podle § 396 c. ř. s. byl vydán právem, jest tím také již záporně rozhodnuto o všech průvodních návrzích obmeškalé strany.

Čís. 9867.

Vyrovnačímú věřiteli, jehož pohledávka jest plně kryta zástavním právem na pozůstalostní nemovitosti, jež v budoucnu případně dlužníku, nepřísluší hlasovací právo.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1930, R I 249/30.)

V y r o v n a c í k o m i s a ř odepřel hlasovací právo vyrovnací věřitelce spořitelně v T. R e k u r s n í s o u d přiznal spořitelně v T. hlasovací právo. D ů v o d y: Podle spisu okresního soudu o pozůstalosti Jindřicha V-a byla vyrovnací dlužnice Marta F-ová ustanovena závěťí universální dědičkou zůstavitele a přihlásila se k jeho pozůstalosti za dědičku z poslední vůle výminečně a má podle projednání pozůstalosti převzítí veškeré jmění v úhrnné ceně 208.160 Kč, v tom i usedlost čp. 65 v ceně 152.888 Kč, proti zaplacení dluhů 117.993 Kč a vyplacení povinného dílu matce Marii V-ové 5028 Kč a dvou odkazů po 5.000 Kč. Odevzdací listina dosud nebyla vydána, ježto dědické poplatky dosud nebyly zapraveny, a proto dosud v knize pozemkové jako vlastník jest zapsán Jindřich V., nikoliv vyrovnací dlužnice. Jak osvědčeno ověřeným opisem dluhopisu ze dne 10. března 1927, vyrovnací dlužnice jako universální dědička potvrdila, že spořitelna v T. zapůjčila a hotově vyplatila jí, nikoliv jen pro pozůstalost 150.000 Kč, které se zavázala vlastním jménem zaplatiti v anuitách v dluhopisu uvedených s útratami, a svolila s výhradou schválení pozůstalostního soudu, by pro tuto pohledávku s přísl., na nemovitost do pozůstalosti patřící bylo vloženo zástavní právo. Dluhopis byl okresním soudem v T. jako soudem pozůstalostním schválen a právo zástavní pro tuto pohledávku věřitelky zajištěno. Vyrovnávací dlužnice v seznamu jmění a dluhů připojeném k vyrovnacímu návrhu vykážala jmění jen 11.500 Kč, nikoliv řečenou usedlost, kterou do stavu jmění nepojala, ale zvlášť uvedla, a v seznamu svých dluhů, tedy osobních dluhů, mezi věřiteli uvedla též spořitelnu v T. s pohledávkou 150.000 Kč a správnost seznamu při vyrovnávacím roku potvrdila vyjevovací přísahou, čímž projevila, že pohledávku tu pokládá za svůj osobní dluh. Věřitelka přihlásila pohledávku k vyrovnacímu řízení jako hypotekární částkou 149.250 Kč s přísl., úhrnem 162.210 Kč, uplatňujíc knihovní právo zástavní, v přihlášce však neoznačila předmět zástavy a částku, do které pohledávka zástavou pravděpodobně je kryta, aniž neudala, zda vyrovnací dlužnice je též její osobní dlužnicí. Proto již z tohoto důvodu měl vyrovnací komisař přihlášku věřitelce vrátiti k opravě formální vady, což však neučinil, ale